

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 648. Theodori Pap. Annus 7. Constantis Imp. Annus 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

SIGEBERTUS
ET CLODOVEVS
REGNANT.

Rothomagensis Episcopus: exitit illi fidelissimus monitor, & bonorum omnium conciliator: cuius ad eum admonitionum habetur indiculus in ipsius Andoene vita Actis, quem tu confitas, vt videas, de quibus à fideliis monitobus admonendi sunt Principes, ne delentur. Defunctio autem Dagoberto, duo filii eius, Sigebertus & Clodoveus, succederunt in regnum, qui à parte haeredes fuerant instituti, de quibus suis locis inferni dicendum erit.

IESV CHRISTI
ANNVS 648.THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 7. Annus 7.L.
DE TEMPO
KS PRO-
MALGATI
TYP.

ANNVS sequitur Redentoris sexcentesimus quartus dragelimus octauus, Indictione sexta, quo à Constantino Imperatore, impellente, Paulus Constantinopolitano Episcopo, editum est deinde edictum, quod Typum vocavit, iusta illa causa pretesta, ut omnes Christiani orbis Ecclesie uniuersitate amdemque tententiam vniueritatem, paxque firma in Ecclesiis effet, numerum et silentium de excitata controvicia in diceretur tam us, qui unam, quam us, qui duas in Christi voluntates alleterent. Porro cum idem missus est Romam Typos, tantum abeit, ut recipereatur, ut etiam Paulus eius auctor, nec non Pyrrhus una cum ipso pararet, collecta Synodo damnarentur. Hac summum de his, qui hoc anno esse gestare peruntur. De quibus primum omnium, quod ad rationem temporis spectat, certa est ex assertio in Actis publicis sancti Maximini martyris, in quibus ista leguntur: *Dicimus illos: Non communicas Sedi Constantinopolitana respondens Maximi: Non communico. Dicunt: Quoniam? Et respondit: Quia tandem quatuor Synodos cicererunt per novem Alexandriam facta capitula, & per Ecclésiam, id est, expositionem a Sergio in hac urbe factam, & per Typum, Indictione sexta tradidisse expositum: Et quod ea, quae per Ecclésiam dogmatice auctor, per Typum reprehenduntur, ac scipio tortis defensione. Qui ergo à fidem patrum sunt & a Romanis, & ab ex Synodo sua postea facta est illa Indictione depositi ea sacerdotum malati, quomodo mylagrum conscient, &c. hinc de tempore, quod vero ad rem geltam pertinet, eadem sicut habuit:*

II.
ARTES
PAULI EN
CONSTAN
TINOP.

Paulus Constantinopolitanus Episcopus, cum vidisset ex latitudine tam a Pontiana Pentecoste, tam etiam a Concilio Africano scriptis vñerantur Occidentalem Ecclesiam alterius se concitatam, datum excoagulans: persuasione Imperatori Constanti, edictum proponens, quo significaretur tacendam effe ea altercatione, que verbobat de una sive dubia voluntate, itemque affecta maiestria Ecclesie latente scripta, quibus manifeste heresi laudaretur, antea perciperet, eis agens collidatam, ut quoquo modo, vel sensu latente damnari viceret de dubia voluntatis expressa sentientia. Hanc quidem mentem & arrem fratre subdoli homini, Acta Concilij Lateranensis sub Martino Papa declarant, uti Patres de Paulo ista loquuntur: *Hoc etiam necessitatem quadam annuisse Imperatorum, quod videtur omnes Africanos Episcopos eius esse sentientes est tempore, quo aduersus Imperium reuelatus Gregorius, qui eam pronuntiavit, alius fuit, utrum ministris necesse esset ipso mitigare potius quam aperte defensio heresi amplius concitari, quoniam gratia, & vi heresi (ut p. i. prodita in valori Ecclesie, adtempus plures, amoti scriptis illis dolose precipit, hanc b. sed de consilio & collidatam Pauli hanc ruitum habent Patres a iudeo, qui fupia:*

III.

Veraciter enim (sicut de eo, nitemque Paulo, suggestiones & accusationes pronunciant) & incipiente acriter nominatam defendit, & perficiens dolose Typum fieri persuaserit. Scilicet utnamque apud diuinam concitatam petram. Et paulo post: Quoniam & ipsum Typum in eurispone paternorum dogmatum fieri sine dubio persuaserit: qui dereliquerit Catholicę Ecclesię paternas Synodalesque definitiones ad fermones, ad scilicet Typos calide propeauerunt, pariter quidem tam suam occultanter perfidiam, quamque alius unique irrogantes querat, &c. Exem-

plac autem promulgat ab Imperatore Typi habentur, citatum à Theodore Notario in Secretario quanto diei Laterani nisi Concilii sub Martino, sed uero in analitu in Latinitate facta redditum in aliquibus locis subholocrum, quod sic habet,

Confessores habentes de omnibus veram agere, & mire, quia reficiunt ad utilitatem Christianissime nostra re publice, & prorsus quae formant ad immunitatem nostram, per quam nobis omnia propta fieri credamus, cognoscere in multa perturbatione esse nostram Orthodoxam populum, responde dicentes quibusdam vnam voluntatem in diversis magna Dei & Salvatoris nostri IESV CHRISTI, vnamque ipsam operari divina & humana: alia autem dogmatis diversas voluntates & duas operationes in eadem differentiatione naturae Verbi, & illi quidem in satisfactissimum propter vnam positionem esse Dominum nostrum legem Christianum in duabus naturis incorpore & indecible volenter & operante divina & humana alia autem propter convenientes marcas indicias in qua reuisione, & vt salvetur & maneat eorum differentia secundum naturam, emendare vnam vnam Christianum naturalem operiduum & humana: & ex hoc in multa distinctione Constitutionem nostram Christianissimam Rempublicam patrificandam inuicem non concordantem, & ex his scandala entitatis eam ludi portere, experientur quidque Imperator, quantum libi afferet detinendi in Africa Orthodoxissimum populum a se ea de causa auctiūm penitus et tempore iniiciat.

Igitur arbitrii sumus, ab omnipotente Deo inspirati, fratrem accusam discordieflammam extingere, & nos credentes utrū vñeris humanae animas depauperare. Quapropter secundum nobis subiectos, qui confundant in Orthodoxa & inuicula nostra Christianissimam fide, qui sunt Catholici & trinitatibus Ecclesia, non habere licentiam inueniāti a projecti de re voluntate, aut vna operatione, aut diuina voluntate, aut diversarum operationum qualitercumque preferre alteri autem, et contentionem, aut rixam. Hoc autem secundum, nō est intercipiens pentru de pietatis dogmatibus, qui a fidei probabilitate Patribus de dispensatione incarnationis Dei Verbi honorari, sed veterum contentiones, que gratia propria questione orta cīl, cōfessio preceptives, & tamenmodo leugnifici, & sufficienter habent diuinam Scripturam & traditionem, quoniamque vñeris salutem Conciliorum, & singulare pro questione fidelium probabilius Patrum, ut rectius, quoniam dogmata regula & legi fidei Dei Catholica & apostolica fidei cōfessio, nihil cīl additent projectum, nō nō, aut per suam intentionem aut interpretatio, sed prius taliter vñigre coelstori, sicut antiquo precordi quatuor predicationum, quasi nulla de eis existat contentio. Nihil omnium, qui vñeris ad prefata vnam voluntate & duas operationes, aut duas voluntates, & duas operationes degenerari, sub qualitercumque querelam firmo gratia, aut auctoritate facta, nisi tantummodo quod ex sanctis quaque vñeris aliis Codicis & ceteris Orbiuersis probalibet Patrum, cuius locutus cum impensis coram dogmatibus, atque fratribus, & cōtempno dicitur, quod sancta Catholica & apostolica Ecclesia nascicepit, sed abicit.

Ad periculum autem visitatum fanarem Diu Ecclésiam, & communem concordiam, & vt nulla occurrerentur, qui fidei voluntate contendere, & chartas, quae postea in ecclesia fidelium magis Ecclesia huius a Dei omnipotenti regia nostra vñeris, qui continuit predicta quoniam, iustitia tenari. Qui autem ea prouocaverint praescrivant, primi quod subiacent milice terribili omnipotenti Dei, dñe, huius etiam qualitercumque regalem indignationem resurserint: quoniam, supradicta Episcopi, ac clericis suis, sive scieribus, sive in cleris modis omnibus excedant: sive autem mortali, iugos, & alieni sunt de suis locis: sive autem dignitatem, sive corporalem, aut militiam habent, undentur ei, si autem sunt priores, superdicti nobis confundant, fucurant, subfucurant, ut proscriptio perit: sive autem ignorabunt, non sciam in corpore reverterentur, sed exsito perpero cogolentur: vt eniā inverebantur, & committant ad eum populus reseruantur, tumultu & fure turba pacem familiarum Dei Ecclésiarum inficiant, huicque Imperatori Typos suahione Pauli placent.

duplicata promulgatus; qui, licet fortis appareat æquus & pacis conciliator, quid tamen de eo senecter dicta. Late-

ramentum Synodus i. id Martino, hic ex eius Actis opportu-

nus speciem dedit, sicut enim se habebat:

Sancta Synodus dicit: Ritecum Typus bonum quidam inter-

venit, sedem adagio dicitur, dignissimam autem viri suorum intentum

componit. Romani est namque prædictus, & omnibus tunc

Dicuntur deputati, subiungere differentes & alteraciones pro-

casta fidei; sed non est virile & bonum, cum malo destruere bo-

nun, id est, cum hereticis Orthodoxorum Patronis verba & do-

ctracta: quoniam non potest exerceri, non enim unigenitus in morte

conversarum famam, * nulla videlicet patiente denegare

comprobata heretica venerabile verbum fidei. Sanctorum namque

est & invenimus malum amplius, & cum eadem bonum, nulli cre-

re posse: quoniam primum quod iustitia pertinet tradidimus. Un-

der et natus Abraham in beo legitimus. Domini approbatum quoniam,

ad hanc. Nam per te agimus cum impio, & certi usque facit impio

Nostro modo te facio secundum hoc verbum, ut ecclesiastum cum

enim, & certi usque facit impio: Non est hoc tuum, qui iudicat

conversos tuos, nisi facies invocare hoc. Nam si qui tem per

inventum scriptura, hoc est, patrum doctrina, reprehendebit pariter

et laudabile vitriamque offendens, bene vixit sanctus Typus ex-

posito, propter virtutem approbatum per fratres servos repre-

sentatum, ac per fratrem patrem virum que testamur etiam defi-

nem, ac contraria pro coram laudabilitate vitriamque profeso-

rem. Si autem noster baron penitus demonestrauit, et taciturna-

menta probatio videntur aut dura dure in Christo Disceptationes

& relevantia, scilicet nobis Patriarche vocem transformatum Principi-

um aliquem, multa enim alia contra Typum afflentia

nam Patres in Synodo confidentes, ipsum anathematis

daturam.

Sed hoc fortissime quis obiiciat, vel saltem ex Actis Syn-

odiis huius redargendum esse Honorium Romanum. Pon-

tum, quod de vita virtute sententia tacendum esse suis cito-

pibolos suis præcepisse, argu virtutem partim omnino

indubitate silentium: ut plane identikitatur iudicandum

de Honore episcopalis, aquæ de Typo Constantini Impera-

torum. Sed in his maximis referat (quod & superius

per nos dicimus eum) ut tempore usi ratio habeatur: nam

omnibus diebus in Christo natus adserere, que à facti

Concilio Chalcedoniensi fuerant definita. Vbi vero in

dictum de curiosa disputatione silentium ab aduersariis

violatum est, immo & per publicas affixiones

publice afflent in Ecclesiæ portis haec palam est pro-

mulgata, & Concionatio sententias stabilitas, haud ali-

qui loca potuit esse silentio, sed damnandus error o-

mnis fuit, & secta sententia pro vulganda: fecus auctem

aut, cum nulla certa fons sententiae anceps adhuc

disputatione videatur, prope Honori temporibus fusse

demonstratum: at non sic Martinus tempore, quo non

potuerit, quod sicce omnino esse Catholicum, ne

damnum, quod certo constat hereticum esse, haud ab-

scere possit certissimum est.

Aude insuper de promulgato Typo fallaciam, quæ

fido verbo inimiculato ab hereticis erat inclusa: refe-

rat enim sanctus Martinus Papa in dicto Romano Con-

cilio, vbi in quinto Seccretario in Synodal epistola haec

habebat: Protagmam Typum, qui ex maligna infigatione illa-

rum falsum est contra immaculatam nostram Christianam mun-

dem affirmans Princeps, defensum in eodem Typo, ut manu-

bus suis polentes aut operantes, hoc est, neque dominante, ne-

que basitan volvante, & operacionem in ipso Salvatore

sugero quampli omnino competeret. Hac autem predicatorum,

non solum in humana eius natura, sed etiam in vita que

Annot. Eccl. Tom. 8.

T. prece-

Sed quid post haec accidi: Vbi Romam ad Theodo-

rum Papam scriptæ anno superiori litteræ Pauli Con-

stantinopolitanæ Episcopi heretici perla ex essent: cum

Theodorus ipse desideraret etiam curationem perinde-

ret, Synodus induxit in praesentem anam: vbi collec-

tus Episcopis (neclit comm numerus) cognitique

is, qui aduersus eam attulit & declamaverunt Epis-

copis Africani, vñis paucis, qua ad eius emendationem

ipmet sanctus Theodorus Pontifex, mutatus ad eum

Africani, confitulit: haud amplius vñis est im-

pius tolerandus, sed ex facili pñc ipsiisque canonibus

iudicandus. Quamobrem damnata in Concilio haec est

Monothelitarum, cuius in facto est ea pñi sententia eli-

minata: ad confutacionem postulata persuasi: siue in

enimdem Paulum laicam est, sancta Synodo damnationis

sententia, qui anachorite feretur, & a Sede ex parte de-

poneatur. Hec Rota hoc anno facta est de Paulo An-

astasio Bibliothecarius (vt dictum est) in Theodoro

testificatus hi ipsius vñis:

Sandissimus P. sa Theodori scriptis Paulo Patriarche regis

cautus, lato rogi, quam regulariter merpans, nec non per

Apocrifos (ri dictum est) per hoc maxime delectatos præ-

conialiter adhuc & contigit, quatenus propinquum encyclares

commentarii, atque ad Orthodoxum pñlium Catholicæ Eusebii

remittat. Et neque ligantes, neque incruentes patuerunt eum à

sua canonicam quoquo modo resarcire, propter quod iste ab

apostolica Sede nō depositus vñione percussus est. hæc Anastasius.

Quod autem ad Apocrifos Constantinopolim missos pertinet: confit quidem enidem testificatione

Anastasi, eo munere functus esse Martini, qui facili

cepsit eadem Theodoro Romanus Pontifex ita sanc

Anastasi in Martu.

Quod vero ad damnatos Rome in Synodo Episcopos

specie: non Paulus Patriarcha tamum ea est affectus

lenitatem, sed qui infelicitate in eorum præsumtum post

recantatum palinodiam relapsus est Pyrrhus eidem Ecclesiæ Patriarchi aequæ damnatus. Sed que præcesserunt

Pyrrhi damnationem, dicamus. Cum enim Constantinopolis audiret, Pyrrhi ubi Rome obiit ille

Theodoro Pontifici libellum presentit, ab eoque

forcipatum, inī Imperator successorem Platoni Exar-

chio Olympio hereticum audacissimum, qui, vbi Ra-

uenianum se contulit, omne adhibuit fluidum, ut perfice-

ret, quod fecerit esse gratiam Imperator, ut cum Pyrrhu

in eorum proulinum resuocaret. Id ut implere pos-

set, Raivenam ab urbe trahere hominem laboravit:

quod vbi fuit exanimi se ostentis consequetus, qui pol-

lebat auctoritate, aggredit, & ipsum, nimisquam deferit,

quisque efficerit delerente fidei, & alicet pñi

cautionem Catholicæ confessionis, adiungens, ut publi-

ca detestetur, quod nuper in Africa primum ceperit,

Rome autem confusus est. Ita eccl. m'eo, vi ho-

mim illi, qui Hierosolymis dices, Hiechto incit in

litteras, à quibus spoliatus est, vulneribusque confusus:

at non licet ille feminas relicta, sed penitus lacuit

interfectos.

De Pyrrhi lapso post penitentiam ex Theodore re-

flantur Annales G. aci, tradit & Anastasius in Theodo-

ro, sed & Maximus ipse in eadem nuper citata epistola ad

monachos Sieculos: cum enim se excusat de Pyrrho lan-

dato, haec habet ad finem: Si quis vero ab eo, quod subi pro-

positum fuit, aberrans illam meam laudationem ageret, cœ-

silijmas & pronuntia rationem minima approbans: dimittatis,

& absolvit ut videtur: illam laudationem, que ne nobis que-

dem deinceps placbit, sed potius molesta & diffusa, postquam

plane curvo est ille: confirmatory, & rata habet, que recte

est non solum in humana eius natura, sed etiam in vita que

principis illius Patrum confessione demonstrata. Habetur, Patri sancti, qui modo vos omni dubitatione per meam defensionem liberaverim.

XIII. THEODO-
RVS PAPA
EXCOMMY-
NAT
PYRHUM

Vbi autem hoc de peditissimo Pyrro pedata sunt Romanum, Theodorus Pontifex (vt dictum est) conuocata misericordia Ecclesia, incandens fidelium apertus, & Apostolica autoritate vna cum auxiliis in Synodo condemnauit. Tadidit Anastasius, vbi ait: Postea rursus vocans ad proprium imperium romane Pyrrhus repeluit: quem sanctissimum Theodorus Papa, conuocans viueros sacerdotes & clerum in Ecclesia beati Petri Apollinarum principi condonauit sub vinculo anathematis iuxta mercenarii & retribucentem propria transgressionem, canoniam penam sua depositionem decreverunt. Qui quidem Pyrrhus retefecerit in partem Orientis, vbi in gratiam Imperatoris receptus, post obitum Pauli, in memorem impetratis pacis Constantinoopolitavam refunxit fedem, qua quidem veluti porrecta etia hanc infelix est caput.

XIV.

Sed & Martinus Papa in Lateranensi Synodo, ipsa prima Actione de Pyrhi causa agens, totam historiam a principio breueritatem verbis suis complectens, huc ait: Pyrrhus deno pluribus Episcopis terror & blandimentis dolose ab eo decipit, transiitque impudenter alio & subscriptionibus propriis eorum, qui ab eo decipi, sive vim papa fecit, confermare studit, excellens alterius scientiam. Deinde manu professiorum suorum. Propter quod antea confusus, quia vir erat et omnem malum, uti damnabile, festinaret pro hoc ipso tunc adagere, mendacem proponit communione, & libellum obtulit cum sua subscriptione Apollinaris nostra Sedis, condemnante in codem libello omnina, quae a se vel a decipitoribus suis scripta vel alta sunt aduersus immaculatam fidem nostram. His itaque ab eo peractis, postea rursus more canis ad proprium imperium romane Pyrrhus repeluit, in flam mercenarii ad retributionem propria transgressionis canoniam sua depositionem decreverunt. Huc Martinus Papa. Quod ad damnationis sententiam spectat, his inungamus Graecorum Annales, qui aliquid amplius, quam Anastasius, habent huius veribus:

XV.

Pyrhus cum Roma discessisset, & Ravennam peruenisse, ut canis ad remittit suum reverius eis. Quo Papa Theodorus comperto, plenaria conuocata Ecclesia, ad quodlibet viris & Apollinarum acceptis, & domino calice expulsato, ex viuis fangis in atramentum efflatus, & in propria manu depositionem Pyrrhi excommunicatus fuit, haec excommunicationem Pyrrhi tunc per Theodorum Papam Romam factam. Annales habent. Sed de sanguine Christi ex calice defillato in atramento in fangis maledictionis & damnationis extrema, in tribus facies Ecclesia Romana haud aliiqua iniunctio de his repositi esse praescripta lex, vel factum ipsum ab eo alio, quod sciamus, declaratum exemplo. Venerum defacti Iacobus Anastasio.

XVI.

At quid posthac Constantinopolitum Vbi illic audiret illi Roma & Theodoro Pontifice Typum ab Imperatore missum non tantum non receptum, sed conuocata Synodo, fuisse damnatum, insuper Paulum Constantinopolitanum Episcopum pars sententia affectum vix credi potest, quantum ample Imperator ob contemptum maicitate, tum Patriarcha & ali eiusdem huius deinceps, facient indignatione commoti: quam etiam magis auxiliis condemnatio Pyri, quem magno labore creuerant in errorem. Horum gratia, in eos, qui proximi essent, primum omnium persequitio commota est, aduersus, inquam, ipsos Apocorios Apollinaris Sedis iam ante ab eodem Theodoro Romano Pontifice (ut vidimus) Constantinopolitum ad Paulum missum, quae & propagata etiam in alios Orthodoxos ibi manentes. Cum autem Anastasius ista ad Martinum Papa Theodori successus referat tempora, erroris arguitur ex eiusdem Martini Pontificis litteris inferiori recitandis, quibus quidem non ista pauli suos a se missos Apocorios efflat, sed seductus dolet. Sed quo modo ista accidit, nullo fidelius, quam a sanctissimo Papa Martinu si idem: ipse enim in Lateranensi Synodo, eius exilio concionatus ad Patres, referens, que impius ab

hæreticis praesumpta essent, de nefario Paulo eiusmodi texit historiam:

Paulus autem prædecessor sui in his superare commendatur, non solum in scripto per propriam epistulam ad banc directam neque sedens conformatus, & ipse contra se superius memorata. Eftios irrationaliter barjus, sed etiam contradicendo fortis adversus rectam sancte Dei Ecclesie dogmata, aduersus præsumpti paterni definitionib[us] contrarie: propter quod ipsa epiphany Sede & ipse depositione vltimè pergitur. In his fiducia & cooperatorum proprii errori, & in his Sermonum tractatu, anglam subcriptionis ritu, & slavissimo Principio admodum exponere, qui Catholicam dogma deprehendit: in qua Tympanis omnino voces sanctorum Patronum cum infinitissimum reticulari dictiōnibus eruerant, nec ruan, nec ducat valuerunt in operationes in CHRISTO Dno nostro defensare contulerunt, sed quae voluntate penitus & operatione Chrysostom denunciata est, ab ipso substantia & natura cum prædicare no[n] possumus. Quia enim multa virtutem habet (sicut beatæ memoriae Divi Iohannis), nec quisquam est, nec aliquis est cui omnino placet. Nec enim alter natura cognovit esse secundum ratione substantiam consisteret, nisi per inferentem sibi naturam & substantiam virtutem, qua videtur & confirmare eam naturam auctoritatis auctoritatis.

Quia de re humboldi præstatutam suam defendere, quod transgredi a priori hereticis precepimus illi, quod discipuli sumere studuit. Aliare enim sancte nostre sedis in loco Palatio sacrarum (Placidie palatium erat Romanum Pontificis, in quo Apocorisi habitare solebant) in generali strage subvertentes diripiunt: probolunt, ne dolorandū & inveniendū possint, id est, sacram celebrationem, Apollinaris vestris in eis offere valent, & rumpita diuina communione faciemur amputare. Quoquid pulchritudinem, quia ex precipiti Apollinaris auctoritatis commoverunt eam, ut de tali mortis morte secederet, nec non contemplari vix sunt, per operacionem diversi unius Orthodoxis viris & venerabilis sacerdotis in eis operata, quod sicut coru[m] cibos retrahunt, alio in exilio deportant, sicut autem verborum submittunt.

Et quid me eoperit malitia differendo sermonem extendere, dum confluent omnibus, que ab ipso publica, eccl[esi]a non discipulis sive per tempora contra Orthodoxos viris atque Catholicos fieri perpetrata sunt. Quibus pene omnibus omnium mundi universitate, utique sollicitatione necessitate compa[re]ta ex diuersis urbibus contra eos, seu accusationes ad Apollinaris vestris in eis plurimi Orthodoxi detulisse monstrantur, & non in orationibus & communione, quamvis & communis potest Apollinaris, immixtis, tantoque euerteri per Apollinaris auctoritatem dicuntur, quatenus minime totum corpus Catholicorum subtilia eorum Lebenses tangere disponere solet, &c. At vero haec adem lecit: Anastasius in Martino, qui ab ipso accidens in verum ita est certissimum est: nam de Apollinaris ab ipso Martino Pontifice missa longe ait, ut dicitur est, accidit, cum illi non resisteret impensis, sed in solida preparacione fini, vobis loco dicitur Ozymondo contra aduersus Paulum viuente declarante Christianum, oportuit pleniorum Synodus Romam cogere, dicens

I E S U C H R I S T I
A N N V S 649.
M A R T I N I P A P . C O N S T A N T I S I M P .
Annus. Annus.

S E X C E N T E S I M V S quadragesimus novus annus
Domini agitur, Indictione septima, codicilis